

KISS LEHEL

Csakhogy itt vagy!

Fürdetés

Félre, furcsa felnőttgondok,
fáradtság is félre, ééééés
kezdődjön hát a világra-
szóló babafürdetés!!!

Lecsusszan a babasapka,
jól áll ez a babahaj!
Lekerül a babanadrág,
s pelussal a bababaj.

Vár az égszín babateknő,
babaszappan, babavíz.
Vizes lesz a babafej,
a babalábujj – mind a tíz.

Apa fogja, Anya mossza
ezt a cukor kisbabát,
ázik már a babapopsi,
babafül és babahát.

Minden habos, csupa illat,
csupa mosoly, s úgy ragyog,
hogy akárki azt hihetné:
itt laknak az angyalok.

Jönnek

Mindenfelől jönnek,
nevetve köszönnek.
Nincsen itt már helye
semmiféle csöndnek.

Mindegyre csak jönnek
fényes nagy örömnék
szárnyain és gyalog
víg urak és hölgyek.

Mindenfelől jönnek
fölpakolva Önnek,
kicsi felség, s egyre
többben lesznek többek.

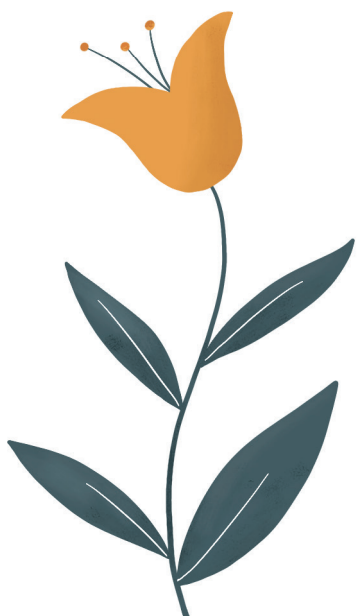
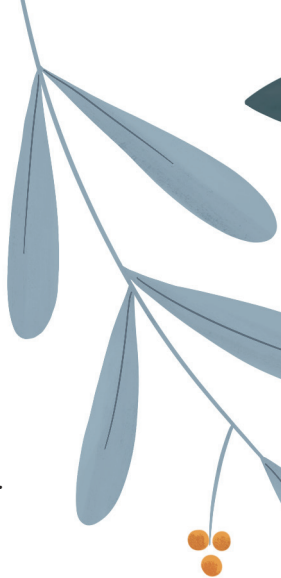
Amikor a babáért imádkozunk

Amikor
a babáért imádkozunk,
kitárul szívünk,
mint a bárkaajtó,
báránka szökdell,
a hollók elrepülnek,
szemeink körül
szivárvány születik,
s visszakuporodunk
Isten tenyerére.

Merengő

Lesz, aki a gyermekségre kitanít!
Lesz, akivel megmászni a Sínait.
Lesz, aki a számban kincset kotorász.
Lesz, aki rájön: nem vagyok cukormáz.
Lesz, akivel felfedezni a tavaszt.
Lesz, aki kéz alá hordjon ezt meg azt.
Lesz, aki a pillangókat befogja.
Lesz, aki a vad szeleket kifogja.
Lesz, aki lesse, mi jó és mit szabad.
Lesz, aki majd megfésüli hajamat.
Lesz, aki majd felfogja e versemet.
Lesz majd, aki lefogja a szememet.

Étvágy

Ez a baba
majdnem megevett
két medvét,
egy traktorkereket,
egy pokrócot,
egy fél asztallábat,
pedig bővebb is
volt a kínálat.

De, hogy lássák,
nem egy mohó ember,
beérte még
három deci tejjel.

Ébresztő

– Ébresztő! Ébresztő!
Mosolygás! Nevetés!
Aludni elég volt!
(Apa nyög: „De kevés”!)

Ébresztő! Ébresztő!
Játék kell! Reggeli!
– csak kicsit macerás
Apát felkelteni.

Ébresztő! Ébresztő!
Anya már zakatol:
itt volt az új pelus
az este valahol...

Ébresztő! Ébresztő!
Szegény Hold alányúl,
s emelné Apát fel,
de belehalványul.

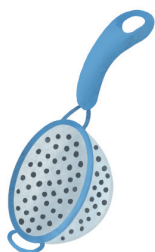
Gurulnak a tálak

Táruhnak a szekrénykapu szárnyak,
Az edények szépen szalutálnak.

„Na, sziasztok, csengő-bongó fényesek!
A kapitány köztetek most én leszek!”

Veszélyes ám, akin ilyen nadrág van!
Állnak is a fazekak mind haptákban.

Egy rikoltás, és a sereg megindul...
„Gyere, Anya, mert a gyerek megint dűl!”

Gurulnak a tálak, csuprok, fedők,
Apa lábánál sem állnak meg ők.

Földindulás, jobbra át, meg balra át!
Tíz hónapja mindenki csak erre várt.

